

Лінгвокультурологія як самостійний напрямок лінгвістичних досліджень

Стаття є теоретичним оглядом лінгвокультурології як самостійної лінгвістичної дисципліни. Розглядається місце лінгвокультурології в сучасній дослідницькій парадигмі. Названі причини виникнення зацікавленості до цієї лінгвістичної дисципліни на сучасному етапі розвитку мовознавства. Міждисциплінарний статус дисципліни є передумовою визначення загальних зон взаємодії із суміжними науками (культурологією, етнолінгвістикою, етнопсихолінгвістикою, міжкультурною комунікацією) і визначення її відмінних особливостей. Порівняльний аналіз дефініцій показав, що майже всі дослідники одностайні в думці, що в основі цього поняття лежить діада «мова – культура». В статті надається класифікація культури, яка складається із шести типів, а саме: описового, історичного, нормативного, психологічного, структурного, генетичного. Саме із невизначеністю терміну «культура» пов'язують найбільший розкид в розумінні сутності і змісту концепту в лінгвокультурології.

Ключові слова: лінгвокультурологія, сучасна дослідницька парадигма, культурологія, етнолінгвістика, міжкультурна комунікація, культурний концепт.

Постановка наукової проблеми та її значення. Лінгвокультурологія є однією із перспективних та цікавих дисциплін сучасної науки про мову. У безпосередній взаємодії з антропологією, філософією та психологією вона одночасно вивчає і сферу мови, і культуру. Перед даною дисципліною ставиться завдання виявлення особливостей концептуалізації та категоризації навколишнього середовища у свідомості етносу за допомогою аналізу мовних даних, котрі надають доступ до процесів та явищ у ментальному світі людини.

Сучасний стан мовознавства характеризується тим, що «на минуле дивляться не як на передумову, а як на свою безпосередню складову частину. Це злиття того, що є, з тим, що було» [9, с. 6].

Постсучасність передбачає експансію в суміжні дисципліни і за рахунок цього збагачення наукового знання. Саме постсучасність обумовлює існування в мовознавстві декількох парадигм, які не заперечують одна одну [23, с. 59].

Породженням такого поліпарадигмального стану, результатом сполучення декількох наукових парадигм і є лінгвокультурологія. Вона знаменує собою становлення нового типу аналізу мовних одиниць.

Аналіз досліджень цієї проблеми. Наприкінці ХХ століття виникнення лінгвокультурології на лінії зіткнення мовознавства і культурології викликало бурхливу зацікавленість до неї з боку лінгвістів. На початку ХХІ століття формуються лінгвокультурологічні школи. Н.Д. Арутюнова, Є. М. Верещагін, В.В. Воробйов, В.І. Карасик, В.В. Колесов, В.Г. Костомаров, В.В. Красних, Ю.С. Степанов, В.Н. Телія присвячували свої дослідження розробці загальнотеоретичних питань зв'язку мови та культури, взаємовідносин свідомості, спілкування, цінностей, мови. Формується певний понятійно-термінологічний апарат нового лінгвістичного напрямку дослідження.

Питання про дисципліну, яка б могла надати цілісне уявлення про зв'язки мови і культури, вирішується по-різному. Автори вважають, що проблему «мова і культура» можна віднести до компетенції філології (Є.Д. Поліванов), етнолінгвістики (О.С. Герд), етнолінгвістики і лінгвофольклористики як складової її частини (М.І. Толстой), лінгвокультурознавства (Ю.В. Рождественський). Деякі дослідники пропонують розмежувати науку, яка вивчає зв'язок і взаємодію мови і культури. Януш Анушкевич пропонує виокремити культурну лінгвістику, антропологічну лінгвістику (етнолінгвістику) і лінгвістичну антропологію. В.М. Телія визначає три напрями – етнолінгвістичний, лінгвокультурологічний і контрастивний. В.В. Красних займається проблематикою розмежування двох дисциплін: лінгвокультурології і етнопсихолінгвістики.

Мета і завдання статті. Метою статті є теоретичний огляд лінгвокультурології як самостійної лінгвістичної дисципліни та дослідження її міждисциплінарних зв'язків із суміжними науками.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. На сьогоднішній день лінгвокультурологія є одним із провідних напрямів лінгвістичних досліджень. Сплеск уваги до лінгвокультурології на сучасному етапі розвитку мовознавства обумовлений наступними чинниками:

- зміною теоретичних настанов: від пріоритету універсального, глобального – до домінування специфічного; від констатації структурної детермінованості до розуміння дисипативного характеру мови [10, с. 6];
- виявленням величезного неоднорідного фонду конкретних суміжних явищ і фактів, які раніше не привертали до себе пильної уваги, в той же час були свідченням високого ступеня складності і багатогранності мовного матеріалу, який аналізується, і який не вписується в традиційну лінгвістичну парадигму [8, с. 6];
- аналітичними можливостями нових парадигм всередині лінгвістики, які дозволяють розглядати відоме під новим кутом зору, мають великий аналітичний і моделюючий потенціал. Лінгвістика не має монополії на конструювання загальної мовної моделі [7, с. 6];
- стрімкою глобалізацією світових проблем, необхідністю враховувати універсальні і специфічні характеристики поведінки і спілкування різних народів у вирішенні самих різноманітних питань, потребою заздалегідь знати ті ситуації, в яких велика вірогідність міжкультурного непорозуміння, важливістю визначення і точного позначення тих культурних цінностей, які лежать в основі комунікативної діяльності [11, с.3];
- об'єктивною інтегративною тенденцією розвитку гуманітарних наук, необхідністю освоєння лінгвістами результатів, отриманих представниками суміжних галузей знання (психологією, соціологією, етнографією, культурологією, політологією і т. д.) [11, с.3];
- прикладною стороною лінгвістичного знання, розумінням мови як засобу концентрованого усвідомлення колективного досвіду, який закодовано у всьому багатстві значення слів, фразеологічних одиниць, загальновідомих

текстів і т.п., а цей досвід складає суть іноземної мови, що вивчається [11, с.3];

- зміною погляду на дослідницьку процедуру – від домінування формального підходу до визнання інтуїції, мовного чуття та інтроспекції [10, с. 6];
- розвитком, розширенням, поглибленням розуміння мови: як вічної роботи духу, як системи і живої стихії (В. фон Гумбольдт), як «дому духу», «дому філософствування» (Ю.С. Степанов) у порівнянні з її інтерпретацією як фіксованої системи мовних знаків [10, с. 6].

Як правило, поява нових наукових напрямів і відповідних їм термінів тягне за собою певні принципові розбіжності і різночитання в науковому середовищі. Проте, лінгвокультурологію можна назвати винятком з погляду її концептуальної сутності. Порівнявши численні дефініції лінгвокультурології, можна сказати, що майже всі дослідники одностайні в тому, що в основі визначення поняття «лінгвокультурологія» є діада - «мова – культура».

На думку Хроленко, лінгвокультурологія – це філософія мови і культури. Об'єктом лінгвокультурології є мова і культура, що відображається в коренях складного терміну. Лінгвокультурологія посідає місце поруч з мовознавством і наукою (науками) про культуру, відрізняючись від них власним предметом. Її предметом є фундаментальні питання, пов'язані із перетворювальною стороною зв'язку мови і культури: зміни мови та її одиниць, обумовлених динамікою культури, а також перетворення в структурі і зміни у функціонуванні культури, які були зумовлені мовною реалізацією культурних змістів [22, с. 51].

В.В. Воробйов визначає лінгвокультурологію як «комплексну наукову дисципліну синтезуючого типу, яка вивчає взаємозв'язок і взаємодію культури і мови в її функціонуванні і яка відображає цей процес як цілісну структуру одиниць в єдності мовного та позамовного змісту за допомогою системних методів і з орієнтацією на сучасні пріоритети і культурні установлення [6, с. 37].

В.В. Красних надає наступну дефініцію: «лінгвокультурологія – дисципліна, яка вивчає прояв, відображення і фіксацію культури в мові і

дискурсі. Вона безпосередньо пов'язана з вивченням національної картини світу, мовної свідомості, особливостей ментально - лінгвального комплексу» [13, с. 12].

Культурологія та лінгвокультурологія мають тісний зв'язок, проте «якщо культурологія досліджує самосвідомість людини по відношенню до природи, суспільства, історії, мистецтва та інших сфер його соціального і культурного буття, мовознавство досліджує світогляд, який відображається і фіксується в мові у вигляді ментальних моделей мовної картини світу, тоді як лінгвокультурологія має своїм предметом і мову, і культуру, які знаходяться в діалозі, взаємодії» [14, с. 9].

Дуже часто лінгвокультурологію вважають невід'ємною частиною етнокультури. На думку Н.Ф. Алефиренко «лінгвокультурологія – невід'ємна частина будь-якої етнокультури, яка утворює собою синергетично виниклу амальгаму (злиття, сплав, сукупність) взаємопов'язаних явищ культури і мови, зафіксовану і опановану певною етномовною свідомістю» [1, с. 51]. На думку В.М. Телії, лінгвокультурологія є «частиною етнолінгвістики, яка присвячена дослідженню і опису співвідношення мови і культури в їхній синхронній взаємодії» [20, с. 217]. С.Г. Воркачов вважає, що лінгвокультурологія – це «...саме молоде відгалуження етнолінгвістики, ...яке відрізняється від усіх інших своїм «атомарним складом» і «валентними зв'язками»; співвідношеннями часток лінгвістики і культурології та їхньої ієрархії» [5, с. 64].

Треба зазначити нерозривний взаємозв'язок лінгвокультурології і етнопсихолінгвістики. Етнопсихолінгвістика це новий «напрямок, який розглядає мовленнєву діяльність у відбитті національно-культурної специфіки і з урахуванням національно-культурної складової дискурсу» [13, с. 10]. Обидві науки доповнюють і збагачують одна одну. Головними для етнопсихолінгвістики є мовленнєва діяльність, мовленнєва свідомість і спілкування, а для лінгвокультурології – закріпленість культури в мові та її відображення в дискурсі.

Лінгвокультурологія має тісні зв'язки з міжкультурною комунікацією. Міжкультурний діалог допомагає виявляти національні особливості ціннісних

картин світу. Вивчення культури іншої країни дозволяє швидше пізнавати особливості її мови.

«Адекватне взаєморозуміння двох учасників комунікативного акту, які належать до різних національних культур» [4, с. 26] є головним не лише для міжкультурної комунікації, але і для лінгвокультурології. Сучасні дослідження спрямовані на вивчення механізмів мовної концептуалізації і категоризації світу. Однією із головних категорій є поняття «картини світу», яка визначається, як «цілісна сукупність образів дійсності в колективній свідомості» [12, с. 88]. Картина світу, як мозаїка, складається із концептів і зв'язків між ними, тому її іноді називають концептуальною картиною світу [22, с. 56].

Наведемо декілька розповсюджених визначень поняття «концепт»: «Концепт існує у свідомості (в ментальному світі) людини. Той «пучок» уявлень, понять, знань, асоціацій, переживань, які супроводжують слово, і є концептом» [19, с. 43]; концепти – це «згустки» культурного середовища у свідомості людини» [19, с. 42]; концепт – це «глобальна розумова одиниця, яка являє собою квант структурованих знань» [16, с. 4]; концепт – «об'єкт із світу «Ідеальне», який має ім'я і відображає певні культурно-обумовлені уявлення про світ «Дійсність» (Wierzbicka) (Цитую по: [21, с. 59]).

Концепт розглядається також як одиниця культури, тому вивчення концептів в культурологічному аспекті є важливим для розкриття змісту ментальних культурно-специфічних структур. Культурні концепти – це поняття, які є цінностями культури і відображаються абстрактними іменниками на зразок *радість, добро, зло, судьба* [2, с. 3; 19, с. 3], тобто у вербальній формі концепти – «ключові слова» даної мови та культури. Вони мають різні інтерпретації в різних науках і різні науки формують власний погляд на кожен окремий концепт.

Культурний концепт не має чіткої організації. Проте в його структурі умовно можна виокремити певний набір концептуальних ознак, які різняться за своєю значущістю для представників соціуму, обсягом, ступенем абстрактності і т. п. Ю.С. Степанов розглядає концепт як «колективне надбання духовного життя народу» та зазначає, що концепт має «шарувату» будову, його шари – це

«результат, «осад» культурного життя різних епох» [19, с. 49]. До структури концепту належить як все те, що належить будові поняття, так і те, що «робить його фактом культури – первинна форма (етимологія); стисла до основних ознак змісту історія; сучасні асоціації, оцінки і т. д.» [19, с. 43]. В структурі концепту виокремлюють: 1) основну, актуальну ознаку, в якій концепт виступає як спосіб спілкування та взаєморозуміння для всіх носіїв даної мови і культури; 2) додаткові, «пасивні» ознаки концепту, актуальні для членів окремих соціальних груп; 3) етимологічна ознака (внутрішня форма), неусвідомлювана носіями мови і та, яка відкривається лише дослідниками [19, с. 47].

Культурні концепти – це, перш за все, ментальні сутності, в яких відображається національна специфіка народу, що визначає їхню антропоцентричність, тобто орієнтованість на духовність, суб'єктивність, соціальність і особисту сферу носія етнічної свідомості.

Крім того виокремлюють так звані «концепти національної культури». Про концепти національної культури говорять в тому випадку, коли під час перекладу на іншу мову немає дослівного еквівалента відповідного концепту: «безеквівалентна лексика, або те, що зазвичай називають «неперекладне в перекладі», і є той лексикон, на матеріалі якого і треба складати списки фундаментальних національно - культурних концептів» [15, с. 85].

Національна специфіка концептів виявляється в наявності відмінностей в однойменних концептах в різних національних культурах, а також в наявності унікальних концептів, притаманних лише одній культурі. Слушною є думка Карасика, що «повна відсутність концепту в тій чи іншій культурі – явище вельми рідкісне, більш рідкісне ніж, відсутність однослівного виразу для певного концепту» [12, с. 112].

Національна специфіка концептів виявляється також в наявності незбіжних когнітивних ознак, в різній яскравості тих чи інших когнітивних ознак в національних концептах, в різній польовій організації однойменних концептів (те, що в одній культурі є ядром, в іншій може бути периферійним), у відмінностях образного компоненту, інтерпретаційного поля, в присутності

різних когнітивних класифікаторів і їхньому різному статусі в категоризації денотата, в різній оцінці [17, с. 143-144].

Найбільший розкид в розумінні сутності і змісту концепту в лінгвокультурології очевидно пов'язаний із невизначеністю терміну «культура».

Проаналізувавши близько 300 визначень культури, американські антропологи А. Кребер і К. Клакхон надають класифікацію із 6 основних типів.

З *описової* точки зору «культура, або цивілізація, в широкому етнографічному сенсі складається в своєму цілому із знань, вірувань, мистецтва, моральності, законів, звичаїв і деяких інших здібностей і звичок, засвоєних людиною як членом суспільства» (Е. Тейлор).

В *історичному* сенсі культура – це «соціально успадкований комплекс способів діяльності і переконань, які складають тканину нашого життя» (Е. Сепір).

Нормативні визначення культури орієнтовані або на спосіб життя, або на ідеали і цінності. «Спосіб життя, якого дотримується громада або плем'я, вважається культурою.... Культура племені є сукупністю стандартизованих вірувань і практик, яких дотримується плем'я» (К. Уіслер).

З іншого боку, «культура це матеріальні і соціальні цінності будь-якої групи людей (інститути, звичаї, установки, поведінкові реакції) незалежно від того, чи йде мова про дикунів або цивілізованих людей» (У. Томас).

В *психологічному* сенсі, «культура – це соціологічне позначення для навченої поведінки, тобто поведінки, яка не дана людині від народження, не зумовлена в його зародкових клітинах, як в ос або у соціальних мурах, а має засвоюватися кожним новим поколінням заново шляхом навчання у дорослих людей» (Р. Бенедикт). В ряду психологічних визначень можна визначити наступне: «Культура – це форми звичної поведінки, загальні для групи, спільноти або суспільства. Вона складається з матеріальних і нематеріальних елементів» (К. Янг).

Деякі дослідники підкреслюють *структурну* природу культури. В цьому сенсі «культура – це в кінцевому рахунку не більше ніж організовані

повторювані реакції членів суспільства», а також «поєднання навченої поведінки і поведінкових результатів, компоненти яких поділяються і передаються у спадок членам даного суспільства» (Р. Лінтон).

Генетичні визначення підкреслюють, що «культура – це ім'я для особливого порядку або класу феноменів, а саме: таких речей і явищ, які залежать від реалізації розумової здібності, специфічної для людського роду, яку ми називаємо «символізацією». Інакше кажучи, культура складається із матеріальних об'єктів – знарядь, пристосувань, орнаментів, амулетів і т.д., а також дій, вірувань і установок, які функціонують в контекстах символізації. Це тонкий механізм, організація екзосоматичних шляхів і засобів, які використовуються тваринами особливого роду, тобто людиною, для боротьби за існування або виживання» (Л.Уайт). (цитую по [18, с. 282-283]).

Отже, культуру можна визначити як комплексне ціле, яке містить знання, вірування, мистецтво, закони, традиції, будь-які здібності та навички, набуті людиною в суспільстві.

Зв'язок мови і культури відбувається за багатьма напрямками, він багатогранний і багатоаспектний. Мова живе і розвивається в певному середовищі, яке можна назвати культурним оточенням. Мова – це самий пам'ятливий і чесний свідок історії і культури народу. «Те, що говорить мова, є цікавішим ніж те, що говорить нею людина» [3, с. 23].

Антропоцентризм як основоположний принцип, всеосяжна риса і знамення часу для лінгвістики ХХІ століття головним чином проявляється в прагненні вчених проникнути в імпліцитну сутність феномену культури - того ціннісно-смыслового простору, поза яким людина існувати не може. Він створений людиною як необхідне середовище його буття. Якщо ціннісно-смысловий простір, що становить суть культури, - це продукт осмислення людиною свого зовнішнього і внутрішнього світу, то пізнання є головною умовою людського буття. Пізнавати культуру означає думати про навколишній світ і висловлювати до нього своє ставлення двома способами: експліцитно і імпліцитно. Відображення в знакові взаємодії навколишнього світу і свідомості, що пізнає

цей світ, зумовлює суть будь-якої лінгвокультури; осягнення явних і прихованих механізмів такої взаємодії - основне завдання лінгвокультурології [1, с. 31].

Висновки та перспективи подальшого дослідження.

Лінгвокультурологія має міждисциплінарний характер, вона інтегрує різноманітні гуманітарні знання. Саме міждисциплінарний статус цієї наукової дисципліни передбачає виявлення загальних, пересічних зон взаємодії з кожною із суміжних наук і в той же час встановлення характерних особливостей

В останні роки формується коло лінгвокультурологічних питань, серед яких виокремлюють наступні: мовна і концептуальна картина світу, культурні лакуни, культурна інтертекстуальність, національно-культурний компонент значення, культурна конотація, «пам'ять мови», традиції мовленнєвої поведінки, фразеологізми як знаки культури та інші.

Джерела та література

1. Алефиренко Н. Ф. Лингвокультурология: ценностно-смысловое пространство языка: учеб. пособие / Н. Ф. Алефиренко. - Флинта: Наука, Москва, 2010. – 224 с.
2. Арутюнова Н. Д. От редактора / Н. Д. Арутюнова // Логический анализ языка. Культурные концепты. – М.: Наука, 1991. – С. 3-4.
3. Арутюнова, Н.Д. Истина и этика / Н.Д. Арутюнова // Логический анализ языка. Истина и истинность в культуре и языке. М.: Наука, 1995. - С. 7-23.
4. Верещагин Е.М. / Е.М. Верещагин, В.Г. Костомаров // Язык и культура: Лингвострановедение в преподавании русского языка как иностранного. 3-е изд., перераб. и доп. – М.: Русский язык, 1990. – 246 с.
5. Воркачев С. Г. Лингвокультурология, языковая личность, концепт: становление антропоцентрической парадигмы в языкознании / С. Г. Воркачев // Филологические науки. – 2001 – №1. – С.64 – 72.
6. Воробьев В. В. Лингвокультурология: Монография / В. В. Воробьев. – М.: РУДН, 2008. – 336 с.
7. Герасимов В.И. На пути к когнитивной модели языка / В.И. Герасимов, В.В. Петров // Новое в зарубежной лингвистике. Когнитивные аспекты языка. Вып. XXIII. – М.: Прогресс, 1988. – С. 5-11.
8. Голякова Л.А. Текст. Контекст. Подтекст / Л.А. Голякова. – Пермь: Изд-во Пермского университета, 2002. – 232 с.

9. Гулыга А.В. Русская идея как постсовременная проблема / А.В. Гулыга // Русская идея: Сборник произведений русских мыслителей. – М.: Айрис - пресс, 2002. – С. 5-24.
10. Иванова С.В. Лингвокультурология и лингвокогнитология: сопряжение парадигм: учеб. пособие / С.В. Иванова // Уфа: РИО БашГУ, 2004. – 152 с.
11. Карасик В. И. О категориях лингвокультурологии / В. И. Карасик // Языковая личность: проблемы коммуникативной деятельности. Волгоград, 2001. С. 3–16.
12. Карасик В. И. Языковой круг: личность, концепты, дискурс / В. И. Карасик. - М., 2004. – 477 с.
13. Красных В. В. Этнопсихоллингвистика и лингвокультурология: Курс лекций / В. В. Красных. – М.: ИТДГК «Гнозис», 2002. – 284 с.
14. Маслова В. А. Лингвокультурология: Учеб. пособие для студ. высш. учеб. заведений / В. А. Маслова. – М.: Издательский центр «Академия», 2001. – 208 с.
15. Нерознак В. П. От концепта к слову: к проблеме филологического концептуализма / В. П. Нерознак // Вопросы филологии и методики преподавания иностранных языков. – Омск, 1998. - С.80 - 85.
16. Попова З.Д. Понятие «концепт» в лингвистических исследованиях / З.Д. Попова, И.А. Стернин. - Воронеж, 1999. – 30 с.
17. Попова З.Д. Когнитивная лингвистика / З.Д. Попова, И.А. Стернин. – М.: АСТ: Восток – Запад, 2010. – 314 с.
18. Розин В.М. Культурология / В.М. Розин. – М.: ИНФРА-М, ФОРУМ, 2002. – 344 с.
19. Степанов Ю.С. Константы: Словарь русской культуры: Изд. 2-е, испр. и доп. / Ю.С. Степанов. – М.: Академический проект, 2001 – 590 с.
20. Телия В. Н. Русская фразеология. Семантический, прагматический и лингвокультурологический аспекты / В. Н. Телия. – М.: Языки русской культуры, 1996. – 288 с.
21. Фрумкина Р.М. «Теории среднего уровня» в современной лингвистике / Р.М. Фрумкина // Вопросы языкознания. – 1996. - №2. – С. 55 – 67.
22. Хроленко А.Т. Основы лингвокультурологии / А.Т. Хроленко. - М.: Флинта, 2009. – 184 с.
23. Шаховский В.И. Языковая личность в эмоциональной коммуникативной ситуации / В.И. Шаховский // Научные доклады высшей школы. Филологические науки. – 1998. - № 2. – С. 59-65.

Светлана Дорда. Лингвокультурология как самостоятельное направление лингвистических исследований. Статья представляет собой теоретический обзор лингвокультурологии как самостоятельной лингвистической дисциплины. Рассматривается место лингвокультурологии в современной исследовательской парадигме. Названы причины возникновения интереса к данной лингвистической дисциплине на современном этапе развития языкознания. Междисциплинарный статус данной дисциплины предполагает выявление общих зон взаимодействия со смежными дисциплинами (культурологией, этнолингвистикой, этнопсихоллингвистикой, межкультурной коммуникацией) и установление ее отличительных особенностей. Сравнительный анализ дефиниций показал, что практически все исследователи единодушны во мнении, что в основе данного понятия лежит диада «язык – культура». В статье дается классификация культуры, состоящая из шести типов, а именно: описательного, исторического, нормативного, психологического, структурного, генетического. Именно с неопределенностью термина «культура» связан наибольший разброс в понимании сущности и содержания термина «концепт» в лингвокультурологии.

Ключевые слова: лингвокультурология, современная исследовательская парадигма, культурология, этнолингвистика, межкультурная коммуникация, культурный концепт.

Svitlana Dorda. Cultural linguistics as an independent linguistic research. The article is a theoretical review of cultural linguistics as an independent linguistic discipline. The place of cultural linguistics in the scientific paradigm of today is under study. The reasons of arising interest to this linguistic discipline on the present stage of the linguistics development are given. Interdisciplinary status of the discipline is the precondition for finding common interaction areas with other disciplines (culturology, ethnoinguistics, ethnopsycholinguistics, and cross-cultural communication) and finding its distinct features. Comparative analysis of the definitions has shown the unanimity of the scientists in the opinion that the dyad “language – culture” is the foundation of the concept “cultural linguistics”. Six types of culture constitute the classification that is given in the article, namely: descriptive, historical, regulatory, psychological, structural, genetic. The vagueness of the term “culture” causes the inaccuracy in the understanding of the nature and content of the concept in the cultural linguistics.

Key words: linguoculturology, scientific paradigm, culturology, ethnoinguistics, cross-cultural communication, cultural concept.

Стаття надійшла до редколегії
24.03. 2017

Дорда Світлана Володимирівна – кандидат філологічних наук, доцент, доцент кафедри іноземних мов ННІ БТ «УАБС» Сумського державного університету.